

га занимава центра на тяжестъ-та, и въ настояще тя е слънце-то, около кое-то обыкалять всички звѣзды, кои-то съставляватъ нашата звѣздна система.

Тука, ный пакъ достигама предѣлы-тъ на неизвѣстно-то. Достаточ-но было едно могущественно усилие, за да са открие красота и порядкъ въ хаоса на движението, кой-то до сега по видимоу са забѣлжвалъ въ звѣзды-тъ небесны. По-напрѣдъ са показвало, че планеты-тъ не са подчиняватъ на никакъвъ законъ: ту бърже са носили по пространство-то, ту но-полегка са движали, и сѣкашъ че са повръщали назадъ по неизвѣстны-тъ си пътища. Хаосъ царувалъ между тѣзи хвърковаты тѣла, до дѣ-то чловѣческыя умъ, въздигнахъ отъ усилія-та на собственыя си геній, достигнахъ великыя центръ на планетны-тъ свѣтила. Тогазъ изведнаждъ исчезна всичка-та плетеница, и между тѣзи движущы са мірове въцарила са хармонія и красота. Сжщыя смѣлъ чловѣческый геній, кой-то нѣкога, като хвъркалъ отъ планета на планета, достигва най-послѣ главныя центръ на нашата собствена слънчова система,—сега смѣло са е стрѣлнхъ въ дълбини-тъ на пространство-то, преминалъ е между звѣздны-тъ пространства и, като са пренаея отъ звѣзда на звѣзда, отъ слънце на слънце, отъ система на система, обглежда звѣздна-та вселеная, и търси онъзи точка, коя-то съединява всички тѣзи милионы движущы са слънца въ едно велико цѣло, кое-то господствува въ безпредѣлно-то царство на Іеова.

Ный смы твърдѣ склонны да пренебрегавами първы-тъ опытванія, кои-то были употрѣбены за рѣшеніе-то на тѣзи великы задачи. Какъ са пріе ученіе-то на Ньютоната? Колко уваженіе са даде на Хершелевата велика теорія за слънчово-то движението? При всичко това какъ тържественно тѣзи теоріи са потвърдихъ. Но выи може да попытате, има ли нѣкоя възможность да са докаже или отхвърли ученіе-то на Медлера? Отговоръ-тъ е простъ. Ще дойде врѣме, кога-то посока-та на слънчово-то движението ще са измѣни чувствително, поради своя-та криволинейность; тогасъ ще са опредѣли плоскостъ-та, въ коя-то са извършва това движението, и ще са намѣри центра на това обыкаленіе или, поне, посока-та, въ коя-то той са намѣрва. Ако линія-та, коя-то е насочена къмъ този великы центръ, мине прѣзъ Алціона, то това обстоятелство, въ съвокупность съ другы-тъ извѣстны данны, ще рѣши въпроса за централность-та на това свѣтило. Ный не знаемъ кога ще са извърши нашълно това рѣшеніе; но, като сждимъ по успѣхы-тъ, кои-то до сега сж награждавали усилія-та на чловѣческыя геній, ный не смѣемъ да са сжмнѣвами за конечныя резултатъ.

Като пріемирамы истина-та на Медлерова-та теорія, ный дождамы до най-чудны резултаты. Извѣстны-тъ параллаксы на нѣкои неподвижны звѣзды даватъ ны една приблизителна величина за параллакса на Алціона, и ни открыватъ разстояніе-то на великыя центръ. Междина-та, коя-то отдѣля наше-то слънце отъ централна-та звѣзда, около коя-то са извършва свое-то обыкаленіе, толкозъ е гръмадна, що-то за свѣтлина-та на Алціона потрѣбень е единъ періодъ отъ 537 години, да измине това разстояніе! А ако пріедемъ жгълно-то движението на слънце-то и на негова-та система,